

Sygn. akt VIII Ka 432/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w B. VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący **SSO Przemysław Wasilewski**

Protokolant Aneta Chardziejko

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w B. Wiesławy Sawośko-Grębowskiej

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2013 roku

sprawy D. J.

oskarżonej o czyn z art. 91 § 4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.;

na skutek apelacji wniesionej przez Urząd Celny w B.

od wyroku Sądu Rejonowego w B.

z dnia 26 marca 2013 roku, sygnatura akt XV K 255/13

I. Wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

D. J. została oskarżona o to, że:

w dniu 15 stycznia 2013 r. przechowywała w mieszkaniu przy ul. (...)w (...)towar nieoznaczony znakami akcyzy, o którym wiadomo, że został sprowadzony na terytorium kraju bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu, w postaci 849 paczek papierosów różnych marek, na którym ciążyła należność celna w kwocie 520 zł oraz podatkowe w łącznej kwocie 14976 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 11910 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 3066 zł,

tj. o czyn z art. 91 § 4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z 26 marca 2013 r. w sprawie o sygn. akt XV K 255/13 oskarżona D. J. została uznana za winną popełnienia zarzuconego jej czynu i za to na mocy art. 91 § 4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. została skazana, a na mocy art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzono jej karę 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny ustalając stawkę dzienną na kwotę 55 (pięćdziesięciu pięciu) złotych.

Na mocy art. 30 § 2 k.k.s., art. 31 § 6 k.k.s. orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zapisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 pod pozycjami 1 – 8 na karcie 25 akt sprawy zarządzając ich zniszczenie.

Na mocy art. 31 § 7 k.k.s. obciążono oskarżoną kosztami zniszczenia przedmiotów, co do których orzeczono przepadek.

Zwolniono oskarżoną od opłaty i pozostałych kosztów sądowych.

Na podstawie art. 444 k.p.k. apelację od powyższego orzeczenia wniósł Urząd

Celny, zaskarżając wyrok w części dotyczącej kary grzywny.

Na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność kary. Na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Urzędu Celnego, jako oczywiście bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie podzielił sformułowanych w niej zarzutów, ani argumentacji przytoczonej na jej poparcie.

Bezsprzecznym jest, czego nie kwestionuje również i skarżący, iż Sąd Rejonowy analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy, wyciągnął trafne i logiczne wnioski, co do winy oskarżonej oraz okoliczności faktycznych czynu.

Apelacja Urzędu Celnego ogranicza się jedynie do zakwestionowania orzeczonej w stosunku do podsądnej kary grzywny w wysokości 40 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 55 złotych, która w ocenie skarżącego jest rażąco niewspółmierna w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Zgodnie z istniejącą w orzecznictwie i piśmiennictwie definicją rażąca niewspółmierność zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I Instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (wyrok Sądu Najwyższego z 14 listopada 1973 r., o sygn. III KR 254/73, opub. OSNPG 1974, Nr 3-4, poz. 51). Niewspółmierność kary zachodziłaby wówczas, gdy zastosowana w niniejszej sprawie kara, wymierzona za przypisane oskarżonemu przestępstwo, nie odzwierciedlałaby należycie stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynu oraz nie uwzględniałaby w wystarczającej mierze celów kary (wyrok Sądu Najwyższego z 30 listopada 1990 r., o sygn. WR 363/90, opub. OSNKW 1991, Nr 7-9, poz. 39). Uznaje się również, że zarzut rażącej niewspółmierności, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieszcząca się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia czynu zabronionego, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy w odczuciu społecznym jest karą niesprawiedliwą (wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 1985 r. o sygn. V KRN 178/85, opub. OSNKW 1985, Nr 7-8, poz. 60).

Zgodnie z art. 12 § 2 k.k.s. Sąd wymierza karę według swego uznania, w granicach przewidzianych przez kodeks, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W myśl art. 13 § 1 k.k.s. wymierzając karę Sąd uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków finansowych, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza wyrażoną skruchę. Ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Przez stosunki majątkowe i dochody rozumie się cały majątek i wszystkie dochody posiadane przez sprawcę. Stosunki majątkowe i dochody sprawcy ocenia się uwzględniając w szczególności jego stan rodzinny i wynikające z niego obowiązki ekonomiczne oraz ogół orzekanych wobec niego dolegliwości ekonomicznych.

Odnosząc powyższe teoretyczne rozważania do niniejszej sprawy należy stwierdzić, że rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego oraz finansowego, a także okoliczności i warunki osobiste oskarżonej, w tym sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego nie pozwala na przypisanie mu cech szczególnej karygodności. Te okoliczności niewątpliwie wpływają na określenie społecznej szkodliwości czynu, którą można określić jako średnią. Oskarżona D. J. przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyraziła skruchę i żal z powodu jego popełnienia.

Nie należy także zapominać, że oskarżona nie była nigdy wcześniej karana, w tym za przestępstwa skarbowe (k. 31), co stanowi niewątpliwie okoliczność łagodzącą.

Zgodnie z treścią art. 23 k.k.s. wymierzając karę grzywny Sąd określa liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki, przy czym najniższa liczba stawek wynosi 10, najwyższa 720, przy czym wysokość jednej stawki dziennej nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani przekraczać jej czterystukrotności.

Podkreślić należy, że oskarżona prowadzi ustabilizowany tryb życia i posiada trudną sytuację finansową. Jest bowiem osobą bezrobotną i pozostającą na utrzymaniu męża.

W ocenie Sądu Okręgowego wymierzona przez Sąd I Instancji kara grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 55 złotych jest karą adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej, a nadto do stopnia jej winy, która jednocześnie spełni stawiane przed nią cele zapobiegawcze i wychowawcze motywując oskarżoną do przestrzegania w przyszłości przepisów prawa. Jednocześnie stanowić będzie ona rzeczywistą dolegliwość za popełnione przez oskarżoną przestępstwo skarbowe, zapobiegając poczuciu bezkarności. Nie można tracić z pola widzenia, że istotną, dodatkową dolegliwością dla w/w, wynikającą z rozstrzygnięcia jest utrata papierosów, których przepadek Sąd orzekł.

Z powyższych względów wyrok, jako słuszny, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. został utrzymany w zaskarżonej części mocy, zaś apelacja Urzędu Celnego uznana za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Zaskarżony wyrok nie jest dotknięty wadami, które powinny być brane przez Sąd Odwoławczy z urzędu.

Na mocy art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa.